VIII. évi folyam. 19. szám. 1878. márczius 6-án.

SZÉKESFEJÉRVÁR

TÁRSADALMI HETILAP.

A városi és megyei hatóság, gazdasági-egylet, tanitók és községi jegyzők egyletének közlönye.

Megjelen hetenkint kétszer szerdán és szombaton.

A lap ára
házhoz hordással vagy postán küldve:
Egy évre . . . . . 8 frt. — kr.
Fél évre . . . . . 4 frt. — kr.
Negyed évre . . . . . 2 frt. — kr.
Bérmentetlen leveleket csak ismert kéztől fogadunk el.

Hirdetmény a bélyegdíjon felül, minden négy hasábos petitsor: Megrendelőinktől 4 — nem megrendelőinktől 6 krért igtattatik be.
Lapunk számára hirdetéseket felvesznek **Budapesten**: Hasenstein és Vogler, Lang L. és társa, Weisz Móricz.
Bécsben: Oppelik L. és Mosse Rudolf. Hrdlicka Vincze.

A lap szellemi részét illető közlemények a „**Székesfejérvár**“ szerkesztőségének (Vörösmarty-tér 6-ik sz.) czimzendők; — a lap ára, hirdetmények és a hirdetményi díjak **Klökner Péter** kiadó könyvkereskedésében vétetnek fel. — Nyilttérben megjelenő közlemények után négy hasábos petitsorért 10 kr. fizetendő.
Kéziratok nem küldetnek vissza.

Ha van Isten....

„Ha van Isten: miért nem akadályozott meg gonosz tettem elkövetésében?“ Ez volt utolsó szava Tóth Ferencz honvédhadnagynak a bitófa alatt a mellette állott paphoz, midőn az őt Isten bünbocsátó kegyelmével vigasztalta; utolsó kérdés, melyet a boldogtalan az élethez intézett, mielőtt azt tőle erőszakkal elrabolták volna.

Ez a fenék mélyéig felkavart lelkiismeret kétségbeesett felsivalkodása s egyszersmind az élő lénynek önkéntelen ellenállása volt, melyet a természetellenes halál ellen kifejtett.

Valóban szivrepesztő egy haldoklónak ez a vallásbölcsészete, egy halálra itélt gyilkosnak indoka azon egyetlen vigasz, melyhez utolsó órájában kapaszkodhatik, a vallás vigsszatalása ellen. Nincs kebel legyen az kemény — mint a szirt, melyet e szó meg ne döbbentene.

„Ha van Isten: miért nem akadályozott meg gonosz tettem elkövetésében?“ ez testestől lelkestől a gonosz sátán indoka a boszuló Isten ellen.

De az ördög hamis bölcsész, kicsavarja az igazság nyakát ... nincs igaza. Isten, a kit megtámadott, megakadályozhatta volna a gonosz tett elkövetésében; de hogy nem akadályozta meg, ennek mélyebb oka van, minthogy az egy kábult gyilkos agyában megférhetne s egy pokoli halálfélelemmel küzdő s fél lábbal sirban levő eszelős felfoghatná.

Isten, a kinek létében a halál órájában kétségbeesett Tóth kétkedett, az embernek nevezett nyomorult féregnek szabad akaratot adott; a boldogtalan önmaga tartozott volna a tett elkövetését meggátolni és ha ezt nem tehette, valjon őrült vagy magánkivüli állapotban volt-e, annak megitélése a jogtudósok, különösen az orvosok dolga, ahoz a jó Istennek semmi köze.

Azonban hadd nyugodjék a boldogtalan, meglehet mire e sorok napvilágot látnak, Istenével kibékült s felmentést nyert azon kétségbeesett szaváért, mely halála óráján ajkáról ellebbent. Annyi tagadhatlan, hogy ez első esetben szigoru példát kellett mutatni, hogy a honvédség összetartó kapcsa, a fegyelem, fel ne bomoljék. A tömeg nem bonczolgatja, hogy a boldogtalannak esze helyén volt-e, midőn e borzasztó tettet elkövette, hanem csak a tettet nézi, azt a tettet, hogy egy hadnagy a kapitányát orozva megölte és nem végezték ki. A mi ebből következik, nem kell bővebben fejtegetni.

Legyen bár valaki a halálbüntetésnek ellene; de ha igaz hazafi s a honvédintézmény barátja, nem fogja kárhoztatni ezt az eljárást.

„Ha van Isten: miért nem akadályozott meg gonosz tettem elkövetésében?“ Nem jellemző kifejezés-e ez? Nem magyar nemzeti fatalismusunk, tehetlenségünk kinyomata-e, mely fájdalom egyik jellemvonásunk?

Ne engedjük, hogy ezen szabadkozás mellett: „ha Isten vagy a végzet máskép akarja, máskép történik“ ellentállás nélkül mindent elkövethessenek rajtunk.

Mennyi panasz, zugolódás van a mostani kiegyezés ellen. Mennyit vitáznak, gyüléseznek, irkafirkálnak s ha majd a törvényerőre emelkedett kiegyezés egész sulyával a nép vállaira nehezedik: akkor kétségbeesetten igy kiált fel: „Ha van Isten: miért nem akadályozta meg ezen egyesség létrejöttét?“ Ma már nem vezeti Isten az ő választott népet tengeren és pusztákon keresztül; az az Isten a ki a népeket vezérli, saját kebelünkben honol s nem más mint a szabad akarat. A nemzeteken csak az történik meg a mit maguk akarnak, ha nem akadályozták meg azt, a mi akaratjuk ellen történt.

Mennyit kiabáltak, mérgelődtek, káromkodtak a külügyi politika ellen. Hogyan henczegtünk, hogy segitsük a törököt, vessünk gátot a muszka terjeszkedésnek. Mennyire ujjongtunk a plevnai hős fényes győzelmei fölött. Mint sirtunk, zokogtunk a barbarismus áldozatai vérfürdői láttára. Midőn pedig a szétmarczangolt, eltaposott, megsemmisitett töröktestvér szemünk előtt vonaglik, nem azt mondjuk-e kétségbeesetten: „Ha van Isten: miért engedte ezt megtörténni?“ Nyomorult férgek! nem Isten, hanem ti, ti engedtétek ezt megtörténni.

„Segits magadon s Isten is segit“ ez a nép szava. Isten csak azt segiti, a kiben lakozik s a ki azt önmagában működni engedi.

Isten azt akarja, hogy éljünk s boldogok legyünk; de csak ugy akarja, ha önmagunk is akarjuk. Ha akaratnélküli üvöltő vadak, nyomorult kérészek, fejhajtó rabszolgák akarunk lenni, Isten nem akadályoz, legfölebb egy könyüt ejt fölöttünk, hogy az a nép, melyet oly nemesnek, oly szépnek, oly büszkének, oly vitéznek, sőt az emberiség díszének alkotott, saját hibája miatt, saját akaratából tönkre jut, elpusztul; de ez az Istenkönyü nem fog bennünket életre kelteni s legfölebb hamvainkat fogja megtermékenyiteni, hogy azokból egy jobb faj, egy öntudatos nemzet támadjon....

Mi is várjunk e mig a végzethez intézett ezen rejtélyes kérdés megoldatik, mig arra választ nyerünk?

Hát már halálra vagyunk szánva? Nincs ez ellen felebbezés?

Igenis van felebbezés ... a nemesebb

SZÉPIRODALMI CSARNOK.

Halványodtunk, betegedtünk....

— Németből. —

Halványodtunk, betegedtünk
Mióta ugy válnunk kellett;
Elfordulunk, emelt fővel
Félünk járni egymás mellett.

De ha mégis találkoznak
Pillantásink, oly tüz villan —
Mint szerelmünk szép korában —
Szemeinkben vonásinkban!

Gyula.

A két lábu farkas.

VIII.

Az éji kalandor.

Jó vacsora várta Sándort, mert mig Iczik a birka eltakaritásával vesződött, ő ott kezdte Rebeka körüli forgolódását, hol a ludmáj nézésekor elhagyta, s igy Rebekának is érdekében állott hálátlannak nem lenni a birkahozó iránt.

— No lássa Sándor! — mondá Iczik, miután ketten maradtak — hogy javát akarom én magának, s a kivel lehet jót teszek. Meddig húz von a szegény ember mig ennyi pénzre tesz szert, mint maga egy kis fáradság után — s azzal öt kongó forintot olvasott le eleibe.

Sándor nem szólt, elfutotta a méreg s lángoló szemekkel mérte a zsidót.

— Talán keveseli keed Sándorka!

— Ejnye Iczik! ha tudom, hogy ilyen emberrel van közöm csakugyan egy lépést sem teszek. Hát a ki lelke van öt forintot ér egy olyan birka? — kérdé a zsidót.

— Igen, de kend nem igaz uton jutott hozzá.

— Mi gondja kendnek arra, hiszen kend semmitsem tud az egészben?

— Igen, de lelkemre is kell gondolni, mert mégis tudom, hogy nem igaz portéka.

— Rég az ördögé a kend lelke — mondá Sándor. — Hát csak nem akar szomszéd többet? — Még egy forintot teszek hozzá pedig kárommal. — Hát csak egyet? — No még egyet, pedig tudom, hogy belebukom. — Hát csak egyet? — Nem bánom vigye kend inkább vissza, de többet nem adhatok — mondá Iczik, s a pénz után nyult. — Hát visszavigyem ugyé? — Nem bánom, de többet nem adhatok. — Nohát nem viszem vissza, hanem majd a gazdáját küldöm érte — mondá Sándor, s azzal felkelt s indulni akart.

— Ugyan ne legyen kend Sándor olyan bolond — tartóztatá Iczik — egyezzünk meg egyre másra nyolcz forintban.

— Itt a kezem — mondá Sándor — hunczfut, a ki meg nem állja s azzal kezet fogott a zsidóval.

Éjfélre járt az idő, szállást kellett volna keresni, de hol? az a kérdés. Haza nem akart menni, mert hiszen anyja elverte őt s igy rögtön hazamenni annyi volna, mint magát a gunynak tenni ki még a szolgáló előtt is, kinek távozásakor gúnyosan mondá, hogy a lakadalomból ki ne hagyják, hát ha az azt fogja mondani „még nincs lakadalom!“ Zsuzsi eljegyzett mátkája isten előtt de még nem felesége, s igy mi jogon kopogtathat be hozzá, még pedig éjfél tájban? És még sincs más mód, mint ott próbálni szerencsét, legalább egy éjre. A gondolat határozattá vált, Zsuzsiék ablakán kopogtatott.

— Leányom! Zsuzsikám! — rebegé a beteg, ki eddig alig szunditott s igy a legelső koppantást hallotta — Zsuzsikám! valaki kopogtat az ablakon.

Zsuzsi felébredt s azonnal az ablakhoz ment. — Ki az? — kérdé dideregve hideg és a miatt, hogy álmából riadt föl.

— Én vagyok, ereszszetek be egy szóra — mondá a kopogtató.

— Szent isten! édes anyám! Sándor van az ablakon mondá a leány ijedten.

— Megbolondult az az ember, vagy gyalázatba akarja házunkat keverni, hogy éjfélben jön ablakunkra. És mit akar? — kérdé az anya boszankodva.

— Mit akar? — kiszólt a leány.

— Eressz be csak egy szóra, egy nagy szóm van veletek — mondá Sándor az ablakon át.

— Egy nagy szava van velünk azt mondja.

— Kapj rád ruhát, nyisd föl sebesen a konyhaajtót s fuss be — mondá a beteg leányának s az ugy cselekedett.

— Ez az ember vagy részeg, vagy anyjával veszett össze — gondolá a beteg, midőn Sándor belépett.

— Ugyan isten szerelméért — mondá fennhangon — mi hordozza itt, mikor minden jó tett lélek az ágyban van?

— Szállást jöttem kérni erre a fél éjszakára — mondá Sándor.

— Hát miért nem megy haza? — kérdé az anya.

— Mert nekem nincs hazám.

— Hát az édes anyja háza?

— Abból, ki vagyok üzve. — Midőn ezt mondá Sándor, egy mély sóhaj hallatszott az ajtó mögül, mit Zsuzsika nem tudott elfojtani.

— De hát miért üzték ki?

— Mert kimondtam, hogy Zsuzsin kivül nem lesz más a feleségem.

— Megmondtam ugy-e fiam, hogy édes anyja nem fog beleegyezni, hogy ily szegény leányt vigyen a házhoz, s itt van ia. Oh édes fiam! ha azon kell a szegény leányommali szövetségnek kezdődni, hogy a másik szent szövetség az anya és fiu közt megszakadjon, nem sok jót igérhetek az ilyen frigynek — mondá a beteg megindulással.

— Mit tehetek én arról, ha édes anyám tépte azt szét — menté magát Sándor — én Zsuzsit szeretem s anyámat is megtagadom érte.

— Én pedig nem adom leányomat oly embernek, ki anyját megtagadja, mert az olyan házasságon nem a szülék áldása, hanem átka fekszik, hogyan várnák az oly házasok isten áldását?

— Az ajtó mögül hallatszó zokogás szakasztá félbe az anya beszédét, Zsuzsi könyükre fakadt azon gondolatra, hogy Sándort megátkozza anyja, ha őt veszi nejéül.

— Szegény leányom! — mondá a beteg részvéttel, — de roszul választott szived. Sajnállak, de magad itéld meg, boldog lennél-e oly emberrel, kit anyja megátkoz miattad?

— Ne beszéljünk erről anyám! — mondá Zsuzsi, kinek oly kinos vala e gondolat — Sándor kibékül anyjával, anyja szereti őt s nem fogja utóbb is ellenezni. Ugy-e Sándor?

— Ugy, ugy no — válaszolt az, hogy szeretőjét tovább ne busitsa — de hát ugy-e itt maradhatok az éjjelre? — kérdé.

— Fiam! ha anyád beleegyezésével jegyben járnátok, még akkor sem engedném meg, hogy itt hálj — mondá az anya

érzéshez, a hazafias öntudathoz s az önfentartási ösztönhöz.

Pannonia nem halt meg... csak aluszik... várja a megváltót... a ki fölébreszsze.... *P. V.*

XIII. Leo az uj pápa.

Lapunk folyó évi 17-ik számában bővebben emlékeztünk meg az uj pápáról. Miután e nagy esemény bizonyosan érdekli olvasóinkat: a már előadottakhoz még e következő adatokat közöljük az uj pápa életéből.

IX. Pius trónra lépvén — bár felismerte Pecciben a kitünő tulajdonokat — mégis 9 évig várakoztatta a bíborra. Pecci — mint már említém — nem mehetett Rómába, mert Antonelli bibornok vetélytársát ismerte fel benne s távol tartotta a székhelytől s csak Antonelli halála után jutott Rómába, hol a pápa egy év előtt kamerlengójának, vagyis a pápai szék üresedése esetére helyettesnek nevezte ki.

Ez uj méltóságában Pecci nagy szigorral lépett föl, annyira, hogy eleinte féltek tőle; de utóbb megkedvelték pontosságáért s azon ritka tulajdonáért, hogy nem türte az udvarnál a visszaéléseket.

IX. Pius életében másokat inkább emlegettek utódjául, mint Peccit, habár utolsó időkben kedvezőbben nyilatkozott felőle a közhangulat. A mi megválasztatását elősegitette, az a világi hatalmak támogatása volt, a melyek ő benne nem azt a túlbuzgó pápai utódot látták, a ki minden áron törésre, szakitásra viszi a dolgot a világi hatalommal, hanem egy mérsékelt irányu embert, a ki az egyházfő hivatását egészen másban fogja keresni, mint abban, hogy egyházi legmagasabb állása mellett még világi uralkodó is legyen. S csakugyan ő lett az uj pápa s legelső intézkedései arról tanuskodnak, hogy nem csalódtak benne, a kik igy itélték meg.

Pecci, mikor IX. Pius meghalt, mint kamerlengó nem habozott az olasz királyi hadseregből kérni szent Péter templomába a rend fentartása végett katonaságot s a pápai palotában állami rendőrséget helyezett el, a mi a világi hatalommal való kibékülésre mutat. Sőt mint pápa szigoru intézkedéseket tett azonnal a vatikánban, hol a többek közt az a rosz szokás is divatozik, hogy a pápa halálakor a tisztviselők fosztogatni kezdenek. Most is IX. Pius halála után a dataria tisztviselői a talált pénzen osztozni akartak; Sacconi bibornok a prodatario 8000 lirát kapott volna; hanem a pápa őt, valamint a többieket kényszeritette, hogy mindent adjanak vissza. A szolgáknak ezt mondá: „Ha Pius pápa lakosztályából bármi hiányzik, akkor ti a vatikánból a rendőrséghez vándoroltok.“

Az uj pápa nagy irodalombarát és maga is költő.

Ugy látszik, hogy XIII. Leo a fényes pápai udvartartást is szükebb korlátok közé fogja szoritani. A főtisztelendő, világiak és katonákból álló kis hadsereg — melynek ellátásáról Krisztus földi helytartója tartozott gondoskodni — következőleg volt összealkotva. Fél eskadron nemesi gárda, a melyben a legalsó rang hadnagyság, főhadnagyság és kapitányság s ennek megfelelőleg huzták fizetésöket; egy század csendőrség; egy század schweiczi katonaság, melynek kapitánya mindig Luzern kantonból választatott. Összesen 300 ember. Tábornokuk, a ki a világi hatalom megszünte óta a vatikánkban lakott, már kénytelen volt azt elhagyni. Hanem nem ily könnyen hagyhatja el a többi, mert mind szegény, különösen az ugynevezett nemesi gárdára nézve, melynek nincs egyéb vagyona mint hite, nemessége és katonai rangja, valóságos csapás XIII. Leo megválasztása.

A pápa környezetében élő papi személyek szinte igen számosak. A legelső méltóságok e következők: 1) államtitkár, 2) a házfelügyelő, 3) a major domus, 4) a négy ugynevezett társalgó, a kik mindig a pápa körül vannak s tartoznak azt mulattatni, 5) az alamizsnás, 6) az udvari káplán. A világiakból egy nemes egy polgár számtiszt, egy fölovászmester, egyházi és világi titkos tanácsosok stb. Ezek képezik a pápa udvarát a számos komornyik, szolga és inason kivül, ugy hogy a pápai udvarban szolgáló és fizetést huzó személyek számát mintegy hatszázra lehet tenni.

Ezekből látható, hogy az egyház fejének ház- és udvartartásánál mily számosan számitanak a keresztény világ áhitatos hiveinek Péterfilléreire. *P. V.*

Kossuth magánlevele.

Emlékeznek olvasóink, hogy a nagy számüzött atyja hamvai a dabasi temetőben nyugosznak, s Zlinszky Istvánné urhölgy azon kegyeletes ajánlatot tette, hogy a sirt évenkint virágokkal díszesiti. Nagy hazánk fia a napokban következő levelet intézte a lelkes urhölgyhöz: „Tekintetes asszonyság! Ajánlott levelek csak későn, vagy nem is jutnak kezemhez, mert én egy magányban lakom, a hol nincs posta-hivatal. A közönséges leveleket házamhoz hozzák; de az ajánlottakért magamnak kell küldenem, ha nem küldök hónapokig elhevernek a postán s ez az oka, hogy decz. 30 áról kelt levelére csak most válaszolhatok. Meghatottsággal olvastam ön kedves sorait. Szivből fakadt benső hálát mondok önnek azon kegyeletes érdeklődésért, gondoskodás s fáradozásért, melyet kedves jó atyám elhagyatott sirja iránt tanusit.

A kényuralom rabja valék, midőn atyám meghalt. Nem foghattam le szemeit, most 29 év óta hontalan vagyok, nem látogathatom, nem ápolhatom sirját. Legyen ön asszonyom! áldott azért, hogy a fiui kegyeletadó lefizetését egy lelkes honleány tetterős részvéte által nagylelküen magára vállalta.

A halál boldogult atyámat sok honfi bú és fájdalomtól megkimélte, melynek én életunt fia részesévé lettem.

Oh bár már véget érnének kinaim!

Az örök álmot én idegen földben fogom aludni, ott, hol kedveseim nyugosznak: nőm és leányom.

Oh bárcsak azzal a reménynyel szállhatnék sirba, hogy azon föld, melyben atyám hamvai nyugosznak, nemzetem földe marad, mint volt ezredévig.

De lelkemet kimondhatlanul gyötri az, hogy megértem azon időt, melyben e tekintetben nem érezhetem magam nyugodtnak.

Hazám jövője borongó képben tünik fel lelki szemeim előtt.

Ugy látom, hogy azoknak példátlan elvakultsága, kik nemzetem sorsát tehetlen kezekkel intézték, azt az örvény szélére sodorta, ők a dolgot annyira vitték, hogy nemzetünk az élethalál harczot, mely léte fölött dönt, csak a gyáva önmegadás öngyilkossága által kerülheti el. És valóban! megtörténhetik, hogy hazámban, melyet atyám és én annyira szerettünk, zsákmányszomjas vadorok lovainak lába tapossa szét azon sirt, melyet ön asszonyom! annyi kegyelettel gondozása alá vett.

Azonban bizzunk nemzetünk szivósága s vitézségében, melyen már annyi vihar megtört. De ám bármit hozzon a jövő, fogadja ön asszonyom megindult szivem legforróbb háláját ezen jóságáért.... nem az én beleegyezésem s jóváhagyásom szükséges ide, hanem legőszintébb hálámat, melylyel tartozom önnek s mindazoknak, a kik önt nemes czélja kivitelében támogatták, vigye meg azon kérésemmel hogy továbbra is legyenek atyám sirjának őrangyalai.

Ezzel maradok önnek hálás és lekötelezett szolgája *Kossuth Lajos.*

Fővárosi levél.

Vérszag érzik mindenütt. Ugy tetszik mintha az emberáldozatok, melyeket keleten a vérengző hadur oltárán felmészároltak, Európa levegőjét vérrel terhesitették volna meg. Mintha az emberi kebelben a vadállati ösztönök emelkedtek volna uralomra s vad mámorban ringatnák az emberiséget, a véres kábultság tivornyái, melyeken keleten dőzsölt a féktelen nagyravágyás, utóhatásukkal hozzánk is eljutottak. Évek óta nem követte egymást annyi véres gyilkosság, mint az utolsó időben rövid napok alatt.

Itt áll előttünk az ujpesti véres dráma, melynek utolsó felvonását épen a napokban fejezték be a Fortuna tanácstermében. Nem akartunk mi erről szólani; de miután az itélet ki van mondva, kinyilatkoztathatjuk, hogy azon vérengző mészárlás hajmeresztő részletei, melyek szemünk előtt elvonultak: annyi undort s iszonyt, mint haragot és boszut költöttek fel bennünk.

A jászberényi szinte megdöbbentő gyilkosság csakhamar követte az ujpestit. Az áldozat a magasabb körökhöz tartozott s a legszebb férfi korában meggyilkolt gr. Szapáry méltán megérdemli részvétünket. Amde őt a jól czélzott golyó egyszerre megölte s igy fájdalom nélkül, egy percz alatt megszünt élni; de szivünk görcsösen szorul össze, midőn az ujpesti rablógyilkosok mezítelen vallomását olvassuk. Egy nő, egy gyönge védtelen, számos késszurások alatt lassan, kinosan elvérző nő tünik fel előttünk. Ő a férjét mészárló rablógyilkosok láttára megfutamodik, menekülni akar; de a véreb utána rohan s iszonyu küzdelem fejlődik ki egy gyilkos késsel fegyverzett rabló s egy védtelen gyönge asszony között! A szegény nő védi magát női fegyverével, körmeivel, véresre karmolja a gyilkos arczát és kezeit, megragadja a reámért kést, mely ujjait szabja le s reggel halva találják több késszurás által halálra marczangoltan.

És mintha mindez nem volna elég, most olvassuk a lapokban a borzasztó hirt, hogy márczius elsejére virradón a szentendrei lelkész is rablógyilkosok áldozatául esett.

Ha vannak, a kik a halálbüntetést eltörlendőnek véleményezik, én is azok közé tartozom; de midőn ily vérlázitó eseményekről olvasok: akaratlanul eszembe jut amaz angol parlamenti szónok, a ki a halálbüntetés melletti szónoklatát ezzel végezé: „Előbb fogdossák össze az urak a gyilkosokat.“

Ne mondjátok, hogy a régi idők sem voltak jobbak. Most a lapok gyilkosságok s öngyilkosságok rémhirével telvék, mig hajdan mint ritkaságot olvastuk s fájdalmasan valljuk be, hogy sülyedünk, veszünk! *S.*

Vegyes.

Irodalom és művészet.

* **Bármennyi lapunk legyen is:** mégis örömmel üdvözöljük minden uj lap keletkezését, mert ez vállalkozási szellemünkről tanuskodik s azt mutatja, hogy az olvasó közönségnek uj meg uj lelki tápra van szüksége. Igy üdvözöljük az „Uj Budapesti Napilap“-ot, mely Pokornyi Jenő szerkesztése alatt e hó 9-én indul meg. Mint halljuk a lapot a fiatalabb irói nemzedék támogatandja, igy bátran jósolhatjuk, hogy eleven, pezsgő leend. A lap iránya független, előfizetési ára egész évre csak 12 frt., mind-

---

határozottan — tudod-e milyen a világ? A gazdagok tehetnek akármit, a világ hallgat, mert nem mer szólani, de ha a szegényre valamit tudnak, azt tele torokkal hirdetik az emberek.

— Hát hol virradjak meg? csak nem ver keed ki?

— Nem verlek ki fiam! csak kérlek ne akard gyalázatba keverni azt kit szeretsz — mondá az anya rábeszélő hangon.

— Isten neki, hát ha ugy van. Jó éjszakát! — mondá Sándor, s azzal mint szokták mondani, torony irányában neki indult. Ment az utczán, gondolva, hogy mint éjji őr járkálva huzza ki az éjt, de midőn Bandiék eleibe ért eszébe jutott, hogy Bandi neki szövetséges társa s igy csak ad neki szállást az istállóban; a lóistálló ajtó felé indult. Tudta a járást, s bár sötét volt, megtalálta a madzagot, s azzal hátrarántván a magyar találta farátolót a jó meleg istállóba lépett, s egyenesen Bandi ágyának tartott.

— Ki jár itt? — kérdé Bandi, ki megvala győződve, hogy ismerős, mert tudja a járást.

— Én vagyok pajti? — mondá Sándor — ide dülök egy kicsit melléd, ugy is nem sokára reggel lesz.

— Pajtás! — válaszolt Bandi — egy jó czimbora fekszik már mellettem, hanem dőlj a ketreczbe, van ott elég széna.

— Ki az a czimbora?

— Ne kérd, csak feküdjél le.

Sándor belefeküdt a ketreczbe, és soká tünődött azon, ki lehet a czimbora Bandi mellett, kinek nevét nem akarta kitalálni, s hogy azt megtudja álmot szinlett, s elkezdett hatalmasan horkolni.

Néhány pillanat mulva mozgás hallatszott Bandi ágyán, de egy gyönge szóra: — várjon keed még, hátha föltalál ébredni — ismét megszünt a mozgás.

Néhány percz mulva a gyanus jelekből Sándor sejtette, hogy Bandi ágyán nem pajti fekszik; de azért fülelt.

Hajnal felé megnyilt az istálló ajtaja s a belopodzó holdvilágnál meggyőződött, hogy sejtelme nem csalta meg, mert a jó czimborában Évit ismerte fel.

IX.

Ingyen vacsora.

Beszökött a macska a konyhába,
Megette a sült krumplit héjjába'
Nagyot ordit a zsidó kinjába'
Vej mir! mi lesz vacsorára.

Kicsiny a falu, a legjobb hir is elterjed pár óra alatt, ugy hogy minden ember arról beszél, hát még a rosz hir? hiszen az a gondolattal versenyzik. Igy történt a birka lopással is. Biró Jánosnak alig ébredt legelső gondja volt birkáit nézni meg, mert azok valának pénzes erszénye. Alig lépett ki konyhája ajtaján, Tisza ott feküdt mint hű házőr, s számolni akart gazdájának, mint becsületes cseléd az éji eseményről, de gazdája nem értette a kutya nyelvet. Felugrott gazdája láttára, futott ki az utczára, mindig hátratekintve, valjon követi-e az őt? s midőn látta, hogy az egyenesen a juh-akol ajtaja felé indul, ismét hozzá futott s egyet csahintván, lódult az utcza felé; s látván hogy mégsem értik intéseit követte előbbi eljárását.

— Megveszett ez az eb? — mormolá Biró János az idősb — kusti te! s egyet rugott a hűséges kutya felé, mely elszomorodva czammogott vissza a konyha ajtóba.

Biró János megnézte birkáit és mintha semmi sem történt volna nyugodtan kullogott vissza. Tisza szemébe nézett, hogy nem olvashat-e ki belőle bánatot, de miután annak arczát a szokottnak tapasztalá, elkezdett ismét futkosni s nyüszíteni; de mind hasztalan! nincs a ki megértse szavát, vagy figyeljen jeleire. Midőn a szobába lépett Biró János elbeszélte cselédjeinek hogyan járt Tiszával, s fiának több esze lévén, figyelmeztette apját, hogy a kutya valamit érez, mert az este is nagyon vonitott, s azonnal ki is indult. A kutya nem tágitott, s mihelyt az ifju gazdát megpillantá, ismét elkezdé néma jeleit: ki is ment a kutya után s az őt a juh-akol oldalán ásott nyilásba vezette, hol Kormos az öreg kutya őrködött, nehogy a juhok elszökdössenek a nyiláson. Az ifju gazda azonnal zajt ütött s kisült hogy az éjjel tolvajlás esett.

— Adjon Isten jó reggelt szomszéd! kiáltá Biró Jancsira szomszédja, midőn a kár megvizsgálásáról visszatért.

— Jaj szomszéd uram! — válaszolt az — nekünk bizony nem a legjobb reggelünk van.

— Hogy? s mikép?

— Az éjjel kiásták az akolt, s birkát loptak.

— Lehetetlen, hallatlan dolog!

— Már pedig ugy van.

— S mennyit?

— Rá sem merek gondolni, nincs száma! — mondá Biró János, pedig jól tudta hogy egy hijja van nyájának.

— Jó reggelt sógram! — köszönté a most emlitett szomszédot az utcza-ajtóban ácsorgtában egy alszegi ismerőse.

— Jaj bizony édes sógram mi felénk nem a legjobb reggel van.

— Hogyan s mikép?

— Biró János szomszéd uramnak kiásták az éjjel aklát s alig maradt egy-két köhögős birkája, a többit mind elhordták.

— Hogy a gutába is ne?

— Már pedig ugy van!

— No, ez még nem történt nálunk.

— Jó reggelt bátyám uram! — igy szólitá meg a most emlitett sogramat, felesége testvérének fia.

— Jaj bizony öcsém! nem a legjobb reggel van falunkban.

— Ne mondja keed, hát mi baj?

— Biró János bátyám uramnak az éjjel feltörték aklát, s minden birkáját elhajtották, reggel csak a hült helyüket találta.

— Az már nagy csapás szegénynek.

— Jó reggelt András! — igy köszönté a most emlitett legénykét a szomszédjuk leánya.

— Bizony Kati nem a legjobb reggel van a faluban.

— Talán csak tréfál András!

— Nem bizony, Biró Jánosnak az éjjel minden birkáját elhajtották s a juhászt megkötözve, száját betömve találták.

— Szent isten! de jó hogy meg nem fuladt szegény.

— Jó reggelt Iczik szomszéd! — igy köszönté Iczik szomszédot Kati édes anyja midőn egy verdung pálinkáért lódult át hozzá — hallotta-e mi történt az éjjel?

— Nem én, egy betüt sem hallottam — mondá Iczik, pedig bizonyosan tudta, hogy a birkalopást fogja hallani.

— Szegény Biró János aklát az éjjel generalis kulcscsal kinyitották a haramiák, a szegény jáhász ott feküdt, s mikor látta, hogy a haramiák elakarják hajtani a juhokat, védelmezte s mondta, hogy lármát kiált ha békét nem hagynak; de a haramiák fejébe vagdalták fejszéjüket, a birkákat pedig egy szálig elhajtották, s a szegény juhászt vérbe fagyva csak reggel találták meg.

— Szomoru dolog! — mondá Iczik, pedig ha a helység minden juhászát halva

ezek is ajánlják az uj lapot. Szervitatér 5-ik szám.

* **Az „Apollo“** zeneműfolyóirat legujabb száma következő tartalommal jelent meg: 1) Prélude, Feigler Gézától. 2) Két dal a „Vereshaju“ czimü népszinműből, zongorára átirta Kapi Gyula. 3) Lányka tünődése, lengyelke Fanzler L. J.-től. 4) Induló, Demjanovics Endrétől. 5) Gyermekkörben: I. Reggeli ima. II. Holt pillangó, Wachtel Aureltól. A zongorázók és énekesek számára igen ajánlható folyóirat előfizetési ára egész évre 6 fr., félévre 3 fr., a jelen szám ára 50 kr., mely a kiadó-hivatalhoz (Budapest, vár országház-utcza 94-ik sz. a.) legczélszerübben postautalványnyal küldendő be. Még folyton előfizethetni az egész évfolyamra.— Kivánatra a lap utánvéttellel is küldetik.

* **Táborszky és Parsch** nemzeti zeneműkereskedésében megjelent: „Magyar Ábránd“ 1) Ereszkedik le a felhő. 2) Hej be fényes csillag ragyog az égen, népdalok felett zongorára szerzé Székely Imre. Ára 1 fr. 50 kr. Ajánljuk a zongorázók figyelmébe. Kapható Klökner Péternél.

* **1878. márczius 15-kén** Rautmann Frigyes kiadásában megjelenik a „Népiskolai közigazgatás Magyarországon“ czimü mü néptanitók, községek, községi iskolaszékek stb. használatára irta Mészáros Caesar. Ára 1 frt. A munka tartalmát tekintve igen korszerü, s minthogy irodalmunk ilynemü munkákban meddő: ajánljuk az illetők figyelmébe.

Helyi hirek.

— **A helybeli jótékony nőegylet** tánczvigalmát hétfőn tartá a szinház teremben; a tánczvigalmon igen szép számu közönség jelent meg s a tánczterem és mellékhelyiségei megteltek. Álarczosok kevés számmal jelentek meg, változatosság s élénkség köztük nem volt. Férfi alak csak 3 volt. Az álarczosok érdektelenségét s monoton viseletét leszámitva, — a bál sikerült, — s alig várta tánczkedvelő ifjuságunk, hogy az álarczos menetnek vége legyen s azonnal kezdődött a táncz s tartott reggelig. A hölgykoszoru igen szép volt, ott láttuk megyénk s városunk igen sok szép hölgyét a tánczosnök sorában. A bálnak a hajnal vetett véget s őszintén mondhatjuk, hogy a jelen farsangi idény egyik legszebb bálja s méltó befejezője volt.

— **A megyei statisztikai bizottság** e hó 2-án a megyeház kistermében tartá ülését, mely népes volt. Igen czélszerü volna, ha a megyére vonatkozó évi népmozgalmi s gazdászati statisztikai adatok akár a megye szokott évi kiadványában, akár a helyi lapokban kidolgozva közöltetnének. A közügynek szolgálat tétetnék ezáltal.

— **Mult számunkban** bővebben fejtegettük a választások fontosságát. Ennek nyomán felhivjuk a tisztelt választók figyelmét egy buzgó s szakavatott férfiura, ki mint virilista a gyüléseken pontosan megjelent, minden kiküldetésben lelkiismeretesen eljárt s a város ügyei iránt folyvást nagy érdeklődést tanusitott. E férfiu nevét, ha nem mondjuk is, ugy hiszszük a leirás után eltalálják olvasóink. L. K. ur ő, ajánljuk a közügyért lángoló választók figyelmébe.

— **Köszönetnyilvánitás.** Mindazok, kik szeretett fiam vég-gyásztiszteletére megjelenve, keserü fájdalmamat részben enyhiteni kegyesek voltak, fogadják legforróbb köszönetemet. Székesfejéévár, 1878. márcz. 1-jén. *Özvegy Krencz Katalin.*

— **Megdöbbentő hir.** Gróf Zichy Sándorné szül. Karácsonyi grófnő 4-kén megmérgezte magát s meghalt Seregélyesen.

— **Az ifjusági dalkör** által f. é. márcz. 15-én tartandó dalestélyre a meghivók szétküldettek. Azok, kik tévedésből meghivót nem kaptak s igényt tartanak reá, sziveskedjenek alulirthoz fordulni. *Tóth István*, alelnök (megye-tér 12. sz. a.).

— **A felejthetlen László** fiunk temetésénél megjelent közönségnek szives részvéte s vigaszaiért hálás köszönetet mondunk. — *Schlámmádinger Antal és neje Lakos Jozefa.*

— **A sárbogárdi kir. járásbirosgnál** megürült végrehajtói állomásra Németh Béla ügyvédjelölt neveztetett ki az igazságügyminiszterium által.

— **Az ujonczfelülvizsgálat** tárgyában a m. kir. honvédelmi miniszterium által a kellő utasitások kiadatván, ezek szerint jelen évre egyik székhely Székesfejérvár, mely bizottságnak elnöke br. Miske Imre alispán. — A következő napokon tartatik felülvizsgálat: ápr. 1. és 2-án, máj. 1., 2. és 3-án, jun. 3., 4. és 5-én, jul. 1. és 2-án, august. 1. és 2-án, szept. 2-án, októb. 7. és 8-án, novemb. 2-án, decz. 2-án.

— **A helybeli királyi járásbiróságnál** megürült aljárásbirói állások közül egyik pályázat, a másik pedig áthelyezés utján fog betöltetni. Mielőbbi betöltése nagyon szükséges volna az ügymenet gyorsitása tekintetéből.

— **A beküldött** levelezések szerint az őszi vetések kielégitők a megye nagyrészében, a tavaszi munka s vetés most veszi mindenütt kezdetét. Az időjárás erre igen kedvező.

— **A helybeli ifjusági dalegylet által** márczius 15-én fog megtartatni a tánczestély a „magyar király“ vendéglő nagytermében. Igen érdekesnek igérkezik s nagy számu közönség megjelenése remélhető.

— **A farsang pályafutását bevégezte**; mely ez évben igen hosszu volt, de annál kevésbé volt vig, miután a sanyaru viszonyok közt nem igen volt kedve közönségünknek mulatni. — A bőjtre is terveztek néhány estélyt, mi azonban azt hiszszük, hogy ezek aligha sikerülnek.

— **A szinházi consortium** vasárnapon tartott közgyülést, a tagok nem nagy számmal vettek részt.

— **A helybeli ref. tanodában** hétfőn vizsga tartatott. A megjelent közönség teljesen kielégitve távozott a kis fiuk haladása felett.

— **Ügyvédi kamara köréből.** Szöllősy Pál elhunyt ügyvéd irodájára nézve gondnokul Nemsits Gyula rendeltetett ki a kamara által.

— **A honvédséghez** nagyobb számu behivások történtek, részint a szabadságolt állományu tisztek közül, részint a közlegénységből is a tavaszi gyakorlatra, vagy talán az eshetőleges mozgósitásra. A mozgósitást az orosz ellen még mindig lelkesedve fogadja a haza népe, de a török birodalom csonkitása, Bosnia s Herczegovina elfoglalása a legnépszerütlenebb eszme lenne.

— **Enyváry Sarolta** kedvelt énekesnőnk holnapi jutalomjátékára felhivjuk a t. közönség szives figyelmét. Már az operette is megérdemli, hogy a kik látták is még egyszer megnézzék.

— **Az Ercsi Eötvös-emléküegye** igen szépen halad s már szép összeg is gyült össze e czélra. Valóban a nemes irányu törekvés megvalósul s megyénk díszére a Duna partján ország-világnak fogja hirdetni ez emlék-oszlop, hogy a magyar tudja tisztelni s becsülni nagyjait. Az oszlop alakjának kérdése még eldöntve nincs, hogy milyen legyen.

— **A legszebb tavaszi napok** köszöntöttek be, — időjárásunk a hét elején szép volt. Közönségünk sietett is élvezni a kedvező időjárást, a hosszu és unalmas tél után, mert sétatereink nagy számu közönséggel teltek meg.

— **A tüzoltó-egylet** tánczestélye a magyar király vendéglőben kedden este folyt le. A tánczestély a mult éviekhez méltó sikerü volt, igen nagy közönség jelent meg. A közönség közt képviselve volt társas életünk majd minden osztálya s fesztelen jól mulatott. A farsang ez utolsó tánczestélye csak reggel végződött be.

— **Szinházunkban a vendégszereplések** közelebb már kezdetüket veszik, azonban, hogy Soldosné mikor fog megjelenni még nem tudjuk. Nagyon óhajtaná közönségünk, ha őt okvetlen sikerülne vendégszereplésre megnyerni.

Országos hirek.

— **József főherczeg** Bécsbe hivatott a mi hihetőleg a küszöbön álló hadi készületekkel áll összetüggésben.

— **A belügyminiszter elrendelte**, hogy az 1877. XX. törvényczikk értelmében a hagyaték leltározásával megbizott községi jegyzőknek a szükseges telekkönyvi kivonatokat bélyegmentesen kell kiadni.

— **Hymen.** Gróf Apponyi Sándor Posonyban a napokban vezette oltárhoz Eszterházy Ernesztinát, gróf Eszterházy Ernő leányát.

— **A hadi törvényszék** Szapáry gyilkosát Tóth F. hadnagyot tiszti rangja elvesztésére, a honvédség kebeléből kirekesztésre s kötél általi halálra itélte. Ezen itéletet a felsőbb biróság is helybenhagyta s midőn Tóthnak mint adósságcsinálónak, szökevénynek, fegyelemsértőnek s orvgyilkosnak kihirdették, igy szólott: „Huszonkét évig hiven szolgáltam, felebbezek.“ „Nincs felebbezés“ mondá az elnök s a tiszti rangjától megfosztott boldogtalant visszavezették börtönébe. A halálitéletet léleknyugalommal fogadta, ámbár azt remélte, hogy agyonlövésre módositatik a kötél általi halál. Alig ért börtönébe, lelkészt kivánt, mert a vallás vigasztalásaiban reményl enyhülést. 11 órakor megjelent nála Kálmán Péter ref. lelkész s a vallás vigasztalásaival enyhitette lelki sebeit. A lelkész távozása után irószert kivánt s irt; de hogy mit, eddig nem jött nyilvánosságra. A bakó elsején már Jászberényben volt.

Külföldi hirek.

— **Bismark beszéde után** azt lehetne hinni, hogy egy Orosz és Osztrák-Magyarország közt kitörendő háboru esetén Németország a mi részünkre fog állani. Ne higyj a n.....k, mert ugy járunk vele, mint a szegény török járt mivelünk.

— **Oroszország** nálunk 100,000 bocskort vagy bakancsot rendelt meg s Prágában, Bécsben s Budapesten lázas sietséggel dolgoznak, hogy márczius elsejére készen legyen. Hála Istennek nem lesz háborunk, mert nekünk nincs szükségünk bakkancsra?! Mezitláb is elhajthatnak Sziberiába.

Világesemények.

A szerbek kezdenek kiábrándulni. A „Pol. Corr.“ óriás betükkel hoz Belgrádból egy iratot, mely Risztics szerb miniszter következő nyilatkozatát foglalja magában:

„Ha a szerb nemzet jogos reménykedéseiben az önző muszka érdekpolitika által, mely századokra számit s mely mellett a balkáni szlávoknak a Dunától az Aegei tengerig s Pontustól az Adriai tengerig megoroszosodniok kell: akkor a szerbeknek nem marad egyéb hátra, mint ausztriai II. József politikáját irni zászlójukra s ennek alapján s ennek segitségével egy nagy délszláv államot alkotni, mely a Dunától az Aegei tengerig s Iskertől Adriáig terjedjen.

---

találnák is egy reggel, még sem esnék meg fásult szive.

— Mondják, hogy lóra ült az egész fölszeg, utánuk ment a haramiáknak s tán már utol is érték s megkötözve hozzák őket vissza.

Iczik kebeléből mintha mázsás kő esett volna le ezen hir hallattára. Elgondolá, hogy ha igaz ezen hir, a Sándor által ellopott egyetlen birkát is azon haramiákra fogják kenni s igy neki legkisebb oka sincs aggodalomra s Kati anyját kielégitvén, a hallottakat nem kis toldással elbeszélte Rebekának, kinek majd megrepedt szive a szegény juhászon, ki ha nem egyszer-másszor egy kis lopott téjjel megszokta őt lepni.

Ily iszonyatos alakban hatott e hir Kata asszony fülébe is, ki először keveset aggódott a más kárán: de utóbb eszébe jutván, kedves Sándorkája, hogy ha az éjjel bolyongtában a haramiák kezébe jutott volna, milyen könnyen megölhették volna czifra subájáért; végre azon borzasztó gondolat fészkelt agyába, hátha Sándorka elbusultában épen a haramiák közt van, s ha eltalálják őket fogni, Sándorka is függni fog. E gondolat csaknem elviselhetlen volt a szerető anyai szivnek, s óhajtotta tudni hol lehet kedves gyermeke? bár mindig szemei előtt volna, legalább nem kellene miatta halálra epedni. Igy epedt hasztalan szegény Kata asszony, hasztalan mondom, mert Sándor Icziknél kedvére pálinkázott. Alig virradt Bandiéktól Iczikhez ballagott, ott töltendő az egész napot, s estére Bandit is oda várandó.

Unalmas volt a nap, mintha deresen töltötte volna, s azt gondolta, hogy tán sohasem lesz este. De bizony az idő Sándor kedviért nem változtatta meg járását, este lett, mint másszor és nem is később mint másszor, csakhogy naplopónak ráklábon mászik az idő.

Nagy tüz égett a zsidó tüzhelyén, terjedelmes fazokban juhhusos káposzta rotyogott, midőn Bandi belépett.

— Ejnye be jó szag ütötte meg orromat a mint a konyhábn léptem! — Ez volt az első szava Sándorhoz.

— Ha a szaga megtetszett, a káposztát is megeheted — mondá Sándor mosolyogva.

— Igen, de azért pénz is kell.

— Egy krajczár sem, ha nem röstelsz egy-két lépést tenni.

— Nem biz én — válaszólt Bandi — a falut is megkerülöm, csak ingyen jól lakhassam, a ki felmarkolta.

— Lódulj haza hát csak akkora szalonnáért mint az öklöm — tanácslá Sándor.

— Igen de a szalonna még nem káposzta — ellenzé Bandi.

— No csak hallgass szavamra — erősité Sándor és Bandi, ki szeretett volna ingyen jól lakni, engedelmeskedett s nem sok idő mulva jó darab szalonnával tért vissza.

Sándor kezébe vette a szalonnát, kisompolygott a tizhelyhez, midőn senki sem volt a konyhában s bele nyomta a szalonnát a félig főtt káposztába.

— Most már igyunk pajti! — mondá Bandinak, visszatérvén a borivó szobába — pénz van ne busulj, káposzta is lesz ingyen.

Bandinak nem ment a fejébe, hogy egy darab szalonnáért mikép eheti ő tele magát juhhusos káposztával, de azért a bor ment bele, mely sohasem fogyott el az asztalról.

Fél óra telhetett el s nagy óbégatás hallatszott a zsidó szobájából.

— Czimbora! — mondá Sándor nagyot hunyoritva — mindjárt tálalnak, hallom a vej mirt. És csakugyan Iczik eltorzult pofával rohant a borozókhoz — volt kendtek a konyhában? — kérdvén.

— Meg sem mozdultunk ülő helyünkből — mondá Sándor oly nyugodt arczczal, mintha csakugyan meg sem mozdultak volna.

— Jaj nekem! elkárhozom mint a bélpoklos, tisztátalan állat ment be a számon — jajveszékelt Iczik.

— Mi baj? mi? mi mászott be a kend száján — kérdé Sándor ijedtséget szinlelve.

— Sertvéshus ment a káposztánkba s én boldogtalan ettem belőle s most kárhozat fia vagyok.

— Én meg azt szeretném, ha a tyukok is sertvéssé változnának — mondá Sándor.

— Jaj hát szánjon meg kendtek, hozzák ki asztalomról a tisztátalan ételt, mert senki sem mer hozzá nyulni.

— Én bizony kihozom — mondá Sándor — meg is eszem, de azt megmondom, hogy nem fizetek érte.

— Tálastul kendnek adom, én fizetek csak hozza ki kend. Jaj, hogy az Ábrahámnak, Izsáknak és Jákobnak istene látogassa meg a ki bünössé tett — sopánkodott Iczik, kinek tán ez volt legkisebb büne, mig Sándor alig tudva nevetését elfojtani, kiemelte a jó tál káposztát, melynek Bandival derekasan a fenekére tekintének.

— Mondd meg pajti! — kérdé Bandi, midőn alig kongott a tál fenekén egy-két harapás — hogyan csináltad ki, hogy a káposzta ingyen a mienk lett?

— Láttál a káposztában egy darab szalonnát?

— Igen! — mondá Bandi és elbeszélte Sándor az egész tréfát, melynek Bandi oly jóizüt nevetett, hogy a könyei is potyogtak.

— Ez már derék, no igy tudom senki rá nem szedte ezt a kaján zsidót — mondá miután szólni tudott.

— Hogyan is van az a zsidós nóta? — kérdé Bandi, ki szinte szeretett volna Sándorként mindenre nótát mondani.

— Nem tudom melyiket akarod.

— Tudom már — mondá Bandi és nevetve dallá:

Ki a zsidónak nem köszön
Által esik a küszöbön,
Lám te pajtás nem köszöntél
A küszöbön által estél.

— Hanem most a zsidó esett át a küszöbön — jegyzé meg Sándor és Bandi ujra hahotára fakadt.

Ittak még néhány pohár bort és Bandi haza készült.

— Hát most lesz-e helyem melletted pajti? — kérdé Sándor.

Bandi nem tudta hamarjában mit feleljen.

— Lesz hát, de ha mellettem nem lenne is, a kötröczben megint lesz, — nyögte ki nagysokára.

— Már ugy inkább az ég alatt virradok meg.

— Miért?

— Mert nem akarom egész éjjel az éhkortyot nyelni, — válaszolt Sándor.

Bandi kissé elpirult.

— Hát nem aludtál az éjjel? — kérdé vontatva.

— Aludt a suly — felelt Sándor és Bandi nem fürkészte tovább, hanem utjokban beszólt Viczáékhoz, hogy Sándornak ne keljen az éhkortyot nyelni, s azzal haza ballagtak, hol is mielőtt elaludtak volna, mit főztek ki, azt a következő szakaszban fogjuk látni. *(Folyt. köv.)*

A határt nem ismerő önhaszonlesésnek csak igy vethetünk gátot s igy menthetjük meg s igy tarthatjuk fenn saját szerzeményeinket, nyelvünk, irodalmunk s vallásunkat stb. különösen alkotmányunkat a Habsburg uralom hatalmas szárnyai alatt, a mely ha a nemzetiségek egyenjogusitása szigorun keresztül lesz vive s igy száv jelleget ölt: egyedül képes a muszka titkos üzelmeknek erélyesen határt szabni. Ez a mai miniszter-tanács határozata."

Ristics miniszter a „Pol. Corr." levelezőjét személyesen hatalmazta fel, hogy e határozatot nyilvánosságra hozza s ugy látszik, hogy Bécsben a szerb Bismarknak ezen nyilatkozata által egészen el vannak ragadtatva. A mi államférfiaink különben is régóta álmadoznak egy Szerbia fölötti védnökségről, még utóbb ez a ravasz szerb Bismark felülteti öket s a szerbek számára ök kaparják ki a gesztenyét a parázsból. Mi pedig Bismark miniatur kiadásának azt mondjuk, a mit a magyar ember szokott ily esetben mondani: Késő bánat ebgondolat. Államférfiainknak pedig azt mondjuk, a mit az oláh pópa mondott egy vizbefult ember fölötti gyászbeszédében: „Ne menj a fáre, nem eső le rulája; ne menj a vizba, nem fulája belája." Nemsokára jönni fog az oláh „de profundis" is, mert a dies irae öket is kerülgeti.

Olcsó orvosszer!

Tudja mindenki, mily makacs természetüek már a meghülés, tüdőgyuladás stb. hasonló betegségek, mennyi időt s mennyi sok orvosságot, syrupot stb. igényel ezek orvoslása. — Ugyszinte köztudomásu dolog, miszerint nem ritkán egy meghülés tüdőbetegséget von maga után, — s gyakran a sorvadást.

Több izbeni kisérletek bebizonyíták, miszerint a norvégiai kátrány, tiszta és megfelelőleg praeparálva csodahatásu erővel müködik emlitett betegségekben. — Átható és kellemetlen szagánál fogva e szert bevenni lehetetlen volna. Egy párisi gyógyszerész, Guyot ur jött azonban a gondolatra, hogy ezt labdacs alakokban gelatin hártyába rejtve élvezhetővé tenni. Nincs könnyebb bevenni való, mint e könnyen feloldható hártyába burkolt kátrány, mely azután gyors hatást is gyakorol.

Pár szem ezen Guyot-féle kátránylabdacsokból minden evés után bevéve azonnali könnyebbülést és leggyakrabban bizonyos segélyt nyujtanak a legmakacsabb meghülés és tüdőkatarach ellen. Még a legelőrehalladottabb aszkór is gyógyitható e szerrel. Ily esetekben megakadályozza a kátrány a gumó feloszlását és a természet segélyével gyakran reményen felül gyorsan gyógyit.

E népszerüvé vált szert nem lehet elegendőkép ajánlani, mint sikeres segélye- mint pedig jutányosságáért. II.

Egy csomag tartalmaz 60 kapsulát, igy a használat 10—20 krajczárba kerülhet napjában, s nélkülözhető mellette minden orvosszer, syrop, pastillák, stb.

Guyot ur csak azon csomagok valódiságáért kezeskedik, melyek külső czimén aláirása 3-féle szinben van feltüntetve.

Székesfejérvári raktár: **Diebálla György** *és* **Say Rudolf** *urak gyógyszertárában.*

TRÉFA ÉS VALÓ.

— Hová hová Gazsi pajtás? — kérdé egy ismerőse Bernáth Gazsitól, a mint az juliusi hóban sebesen haladt az utczán. — Olyan embert keresek, a ki most füttet — felelé Gazsi.

— Mi az oka kedvesem, hogy te az estéidet most a Vörösmarty-körben, majd a kereskedelmi csarnokban, majd meg a felsővárosi olvasó-körben töltöd? kérdé egy nő férjétől. — Tudod kedvesem, hogy nagyon elvagyok foglalva s minden dolgomat ezen körökben játszva végezhetem — felelé a férj.

Gabona-ár márczius 6-án.

100 kilogramm	frt	kr	frt	kr	frt	kr
Tiszta buza	11	20	11	10	11	—
Kétszeres	8	20	8	10	8	—
Rozs	7	80	7	70	7	60
Árpa	9	—	8	70	8	50
Zab	6	60	6	50	6	40
Kukoricza	7	40	7	30	7	20

Felelős szerkesztő: **Boross Mihály.**

Hirdetések.

Hirdetmény.

Székesfejérvár szab. kir. város törvényhatóságánál egy 60 frt. évi javadalmazással dijazott szülésznői állomás üresedésbe jutván, felhivatnak az illető pályázni kivánók, hogy okmányokkal felszerelt kérvényeiket, f. márczius hó 9-ikig a városi hatóság igtató hivatalához benyujtani el ne mulaszszák. miután később jelentkezők folyamodványának hely nem adathatik.

Maga a választási cselekmény ugyancsak a f. évi márczius hó 14-ére kitüzött rendes bizottsági ülésen fog eszközötetni.

Kelt Sz .Fejérvárott, az 1878. január hó 21. tartott városi közgyülés határozatából.

Ullmann Miklós
tanácsnok, mint helyettes polgármester.

Hugo H. Hitschmann's

Wiener Landwirthschaftliche Zeitung. Gegründet 1851. — Allgemeine illustrirte Zeitschrift für die gesammte Landwirthschaft. Grösste Landw Zeitung Oester. Ungarns. Erscheint jeden Samstag in Gr.-Folio. Ganzj. fl. 8 (Mark 17), halbj. fl. 4 (Mark 8·50), viertelj. fl. 2 (Mark 4·25). Einzelne Nummern 20 kr. (40 Pf.) Annoncen 10 kr. per Nonpareillezeile. Beilagen fl. 5 per Tausend und Bogen.

Hugo H. Hitschmann's

Der Praktische Landwirth. Gegründet 1864. Illustrirte Landw. Zeitung für Jedermann. — Billige populäre Zeitschrift. Erscheint jeden Mittwoch in gr. Lex.-Form. Ganzj. fl. 4 (Mark 9), halbj. fl. 2 (Mark 4·50), viertelj. fl. 1 (Mark 2·25) Einzelne Nummern 10 kr. (20 Pf.) Annoncen 8 kr. (16 Pf.) per Nonpareillezeile. Beilage fl. 5 per Tausend und Bogen.

Hugo H. Hitschmann's

Der Oekonom. Gegründet 1878. Illustrirte Landw. Zeitung, Zeitschrift der Welt. Erscheint den 1-ten und 16-ten jeden Monats in gr. Lex-Form. Ganzj. fl. 1 (Mark 2 50) — Kann nur ganzj. abonirt werden. Einzelne Nummern 5 kr. (10 Pf.) — Annoncen 15 kr. (30 Pf.) per Nonpareillezeile. Beilagen fl. 5 per Tausend und Bogen.

Hugo H. Hitschmann's

Blattkalender für den Landwirth 1878. Ein Unicum der Kalenderliteratur. Reichhaltig, reich illustrirt. Zahlose Abbildungen. Für jeden Tag ein Blatt. Completes Kalendarium der Katholiken, Protestanten, Griechen und Russen, uden und Türken. Historischer Landw. Adressenbuch. — Faullenzer für den Landwirth. Elegant montirt, zum Hängen oder Stellen eingerichtet. Preis nur fl. 1 (Mark 2).

Pränumerationen u. Annoncenaufträge sind nur mittelst Postanweisung franco zu senden an Hugo H. Hitschmann, Wien I., Dominikanerbastei 5.

Peter Möller's Dorsch-Leberthran.

Möller's Thran, in dessen eigenen Fabriken an den Fangplätzen, **Lofoten-Inseln** (Norwegen) aus frischen ausgesuchten Lebern bereitet, ist von **Hassgelber natürlicher Farbe** bei angenemen olivenölartigem Geschmacke, fast geruchlos und kann vermöge seinen leichten Verdaulichkeit selbst von dem schwächsten Magen vertragen werden.

Der **Thran** wird vom Fabrikanten selbst in Flaschen gefüllt und mit Original-Etiquette und Capsel versehen, ist daher das einzige Product seiner Art, bei welchem jede wie immer geartete Fälschung und Manipulation von Seite der Zwischändler ausgeschlossen wird; Consumenten wird somit eine erhöhte Garantie geboten, ein reines **Naturproduct** zu erhalten mit allen seinen ihm ursprünglich innewohnenden heilenden Eigenschaften, die sich bei Krankheiten, wie: **Brust- und Lungenleiden, Skropheln, Drüsenkrankheiten, Schwechlichkeiten etc.** vorzüglich bewähren.

Um dem vom grossen Publicum gehegten Vorurtheil zu begegnen, dass **„brauner Thran"** medizinisch wirksamer sei als die **blassgelben**, sogenannten **weissen** Sorten, so empfehle ich die jeder Flasche beiliegende Abhandlung über **Thran**, seine **Bereitung** und **Verfälschung** einer geneigten Beachtung.

Ausstellung 1876. Philadelphia gegen sämmtliche Concurrenz der Welt der einzige erste Preis.

Zu beziehen durch alle renommirten Apotheken und Materialwaaren-Handlungen der Monarchie.

General-Depot in Wien: Paul Eckard III., Heumarkt 7.
Preis per Flasche Oe. W. fl. 1.
Depot:
Diebálla György,
Apotheke in Stuhlweissenburg.

A várpalotai határban, az Ősi határra dülő

180 hold rét

szabad kézből eladó.

Bővebb értesitést ád a gazdatisztség Várpalotán.

Árverési hirdetés.

A székesfejérvári kir. törvényszék, mint telek könyvvi hatóság részéről közhiré tétetik, hogy özv. Németh Pálné végrehajtatónak Ballay Sámuel és neje tabajdi lakos végrehajtást szenvedők ellen 920 frt s járulékai iránti végrehajt. ügyében a f. évi julius hó 2-án megejtett végrehajtás alkalmával lefoglalt következő u. m. 2 db fényezett ágy, 1 db kredencz, 1 db háromfiókos sublat, 1 db egyajtaju ruhaszekrény, 1 db ócska divány és 20 akó bor ingoságok 147 frt. becsértékben ugy a tabajdi 483. számu tjkben A+1. 2. sorszámok alatti szőlők s ezek függő termése 3380 frt. becsértékben az 1878. évi márczius hó 18-ik napján d. e. 9 órakor mint első, és 1878. évi aprilis hó 18-ik napján d. e. 9 órakor mint második határidőben, még pedig az ingóságok alperesek lakásán, az ingatlanságok pedig a helyszinén megtartandó nyilvános árverésen következő feltételek alatt eladatni fognak, u. m.:

1) Kikiáltási ár a fennebb kitett becsár, melyen alul az első árveréskor az árverésre kitüzött ingatlanságok nem fognak eladatni.

2) Árverezni kivánok tartoznak az ingatlan becsárának 10% készpénzben, vagy ovadékképes papirban a kiküldött kezéhez letenni.

3) Vevő tartozik a vételárt 3 egyenlő részletben, és pedig: az első egyharmadát az árverés jogerőre emelkedésétől számitandó 30 nap alatt, a második egyharmadát ugyanazon naptól számitandó 3 hónap alatt, az utolsó egyharmadát pedig szintén ugyanazon naptól számitandó 6 hónap alatt. Minden egyes vételári részlet után a birtokba lépés napjától számitandó 6% kamatokkal együtt ezen kir. tszék telekkönyvi osztályánál előre kieszközölt utalvány alapján a helybeli m. k. adó-, mint birói letétipénztárnál lefizetni. A bánatpénz az utolsó részletbe fog beszámittatni.

4) Vevő köteles az épületeket a birtokbalépés napjával tüzkár ellen biztositani.

5) Az árverés jogerőre emelkedésekor vevő a megvett ingatlan birtokába lép ennélfogva a megvett ingatlan haszna és terhei ez időtől őt illetik.

6) A tulajdonjog bekeblezése csak a vételár és kamatainak teljes lefizetése után fog vevő javára hivatalból eszközöltetni. Az átruházási költségek vevőt terhelik.

7) A mennyiben vevő az árverezési feltételek bármelyikének eleget nem tenne a megvett ingatlan az érdekelt felek bármelyikének kérelmére, a prts 459. §-a értelmében vevő veszélyére és költségére, bánatpénzének elvesztése mellett, ujabb árverés alá bocsáttatni és csupán egy határidőnek kitüzése mellett az előbbi becsáron alul is eladatni fog.

8) Az ingóságok az I. árverezési határnapon becsáron alul is készpénz fizetés mellett eladatnak.

Felhivatnak azok, kik az árverésre kitüzött javak iránt tulajdoni- vagy más igényt avagy elsőbbségi jogokat érvényesithetni vélnek, hogy e részbeni kereseteiket e hirdetménynek a hivatalos lapban lett harmadik közzététele napjától számitandó 15 nap, habár külön értesitést nem vettek is ezen kir. tszék telekkönyvi osztályánál nyujtsák be: különben azok a végrehajtás folyamát nem gátolván egyedül a vételár feleslegére fognak utasittatni.

Végül felszólittatnak azon jelzálogos hitelezők, kik nem ezen kir. törvényszék székhelyén vagy annak közelében laknak, hogy a vételár felosztása alkalmával leendő képviseltetésök végett helyben megbizottat rendeljenek, s azok neveit és lakását az eladásig jelentsék be ellenkező esetben Nemsits Gyula ügyvéd mint hivatalból kinevezett ügygondnok által fognak képviseltetni.

Kelt székesfejérvári kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóságnak 1877. évi deczember hó 14-ik napján tartott üléséből.

Madaras, helyettes kir. tszéki elnök. **Szekfü,** jegyző.

Időszerü kész férfi-ruhák.

Egy egész férfi-öltöny csak 12 frt.

Egy elsőrangu brünni gyárházzal történt üzleti szövetkezés folytán azon kellemes helyzetbe jutottam, hogy a jelenlegi zilált pénzügyi viszonyok által keltett méltányos igényeknek megfelelendő férfi-ruhákat még eddig nem létezett olcsó árakért készithetek a n. é. közönségnek. — Raktárt tartok fentnevezett gyári valamint valódi franczia szövetekből, melyekből megrendeléseket mindennemü férfi- és gyermek-ruhákra elfogadok, s lehető leggyorsabban s legjutányosabban elkészitek.

A ruhák nem gyári, hanem saját készitményeim.

Magamat a t. közönség szives pártfogásába ajánlva vagyok tisztelettel

Weisz Móricz,
kész férfiruha-raktára,
nádor-utcza Clama-ház.

Egy felső-kabát (Überzieher) csak 10 frt.

Gyermek-öltözet 2 frttól felfelé.

Alulirt **konyhaszerek** és **varrógépek** raktárában az üzlet feloszlatása következtében

nagy

VÉGELADÁS

rendeztetik, melyre a n. é. közönség tisztelettel figyelmeztetik.

Kiche II.

Székesfejérvárott, nádor-utcza, Hübner-féle házban.

Az üzlet állványokkal együtt minden perczben szabad kézből eladó.

***Klökner Péter,* kiadó-tulajdonos.**

Nyomatott Székesfejérvárott a *„Vörösmarty"* könyvnyomdában.